

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 8Sžk/27/2021
Identifikačné číslo spisu: 6020200277
Dátum vydania rozhodnutia: 20. apríla 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:6020200277.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členiek senátu Mgr. Kristíny Babiakovej a JUDr. Zuzany Šabovej PhD. v právnej veci žalobcu: BRING TRUCKING a.s., so sídlom v Žiari nad Hronom, Priemyselná 12, IČO : 36 683 507, právne zastúpený: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711, proti žalovanému: Inšpektorát práce Banská Bystrica, so sídlom v Banskej Bystrici, Partizánska cesta 98, v konaní o správnej žalobe proti protokolu žalovaného z 15. marca 2018 č. IBB-53-50-2.2/P-E22,24,25-2018/1840, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. februára 2021 č. k. 75S 5/2020-48, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. februára 2021 č. k. 75 S 5/2020-48 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Odôvodnenie

I.

Administratívne konanie a rozhodnutie správneho súdu

1. Inšpektorát práce Banská Bystrica (ďalej len „žalovaný“) v protokole z 15. marca 2018 č. IBB-53-50-2.2/P-E22,24,25-2018/1840 (ďalej aj ako „opatrenie žalovaného“ alebo „protokol žalovaného“) v súlade s ustanovením § 12 ods. 2 písm. b) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon č. 125/2006 Z. z.“) nariadil kontrolovanému subjektu - žalobcovi v konaní pred správnym súdom, odstrániť zistené nedostatky v bode 1 a 2 protokolu žalovaného ihneď. V súlade s ustanovením § 14 ods. 2 zákona č. 125/2006 Z. z. uložil zamestnávateľovi (kontrolovanému subjektu) povinnosť prijať opatrenia na odstránenie zistených porušení predpisov a ich príčin a doručiť žalovanému písomnú správu o splnení opatrení na odstránenie zistených porušení predpisov a ich príčin a o odstránení nedostatkov v lehote do 15 dní po uplynutí lehoty na ich odstránenie. Zistené porušenia spočívali v určení stupňa náročnosti prác, pričom

výsledkom kontroly bolo, že pracovnému miestu „vodič“, resp. „vodič medzinárodnej prepravy“ zamestnávateľ priradil 2. stupeň náročnosti práce, ale s ohľadom na kontrolované zmluvy vodičov im z hľadiska zodpovednosti, zložitosti a namáhavosti prináleží 3. stupeň náročnosti práce.

2. Voči uvedenému protokolu podal žalobca žalobu, ktorou sa domáhal jeho preskúmania a o ktorej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) rozsudkom z 13. marca 2019 č. k. 23S 69/2018-79, ktorým žalobu zamietol. Správny súd uviedol, že argumentácia týkajúca sa rutinnej dopravy, rutinného vykonávania činnosti, ako aj nenaplnenia kumulatívnych alternatívnych podmienok tretieho stupňa náročnosti nebola preukázaná. Z pracovnej náplne ako aj z internej smernice žalobcu IS-08 vyplýva, že predmetom činnosti vodičov, resp. oprávnenie vodičov je aj kontrolovať, riadiť, resp. zodpovedať za prepravované zásielky. V danom prípade sa nemôže jednať o činnosť, ktorú by bolo možné považovať za činnosť rutinnú. Argumentácia žalobcu o skutočnosti, že v danom prípade sa nejedná o vodiča hromadnej osobnej dopravy, ktorý zodpovedá za cestujúcich, ale ako vodič kamiónu nezodpovedá za život a bezpečnosť prevádzky, nekorešponduje so stavom, ktorý v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave v súčasnosti je. Z hmotnosti a celkovej veľkosti nákladného motorového vozidla je jednoznačné, že v danom prípade vedenie vozidla v rámci medzinárodnej cestnej nákladnej dopravy je činnosťou, pri ktorej môže dôjsť k nezvratným následkom v prípade dopravných nehôd, resp. v prípade zanedbania akejkoľvek povinnosti vodiča motorového vozidla, a to nielen na majetku, ale aj na živote a zdraví. Skutočnosť, že vodič motorového vozidla a jeho štartovacia a cieľová destinácia je určená z koordinačného centra resp. sú zároveň určené aj jeho prestávky na oddych a na tankovanie, ešte neznamená, že centrála, resp. centrálny dispečing rieši aj otázky vznikajúce v rámci cestnej premávky a prepravy tovaru, jednak týkajúcej sa bezpečnosti samotnej jazdy v danom motorovom vozidle a ďalšie týkajúce sa nakladania a prepravy tovaru ako takého.

3. Správny súd skonštatoval, že skutkový stav bol žalovaným riadne zdokumentovaný a žalovaný nemal dôvod vychádzať z reálne vykonávaných činností jednotlivých zamestnancov, nakoľko tak ako to vyplýva aj zo samotného vyjadrenia žalobcu, boli upravené internými predpismi a pracovnou náplňou tak, aby v prípade nutnosti mohol jednotlivý zamestnanec, t. j. šofér medzinárodnej dopravy túto činnosť vykonávať. Za súčasného stavu z úpravy pracovnej náplne „vodiča medzinárodnej prepravy“ zamestnaného u žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca je oprávnený a môže od zamestnanca vyžadovať činnosti, ktoré patria do tretieho stupňa náročnosti. Akýkoľvek predchádzajúci záver kontroly u žalobcu v súvislosti so zaradením do stupňa náročnosti práce považuje správny súd za právne irelevantný vo vzťahu k napadnutému protokolu.

4. Správny súd následne poukázal na ustanovenia § 120 ods. 1 a ods. 3 a Prílohu č. 1 písm. b) a písm. c) Zákonníka práce a uviedol, že žalobca nesprávne určil stupeň náročnosti práce pre druh práce a pracovnú pozíciu „vodič medzinárodnej prepravy“ tým, že nesprávne vyhodnotil najmä charakteristiku a druh vykonávanej práce, a teda žalovaný správne vyhodnotil, že práca vodiča nákladného motorového vozidla, resp. vodiča medzinárodnej prepravy, nemôže byť charakterizovaná ako výkon ucelených obslužných rutinných prác podľa daných postupov alebo prevádzkových režimov, a túto zodpovednú prácu nemožno charakterizovať ako rutinnú, ktorej prislúcha druhý stupeň náročnosti. Pre správny súd tieto skutočnosti vyplývajú priamo zo zákonnej úpravy a ak aj žalovaný čiastočne oprel svoj právny názor o kartotéku zamestnaní uvedenej na Internetovom sprievodcovi trhu práce, nič to nemení na skutočnosti, že pracovná náplň „vodiča medzinárodnej dopravy“ napĺňa znaky tretieho stupňa náročnosti práce.

5. Rozhodnutie správneho súdu napadol žalobca kasačnou sťažnosťou, v ktorej sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ako v tom čase kasačný súd) zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil správneému súdu na ďalšie konanie, prípadne aby zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že protokol žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

6. O kasačnej sťažnosti žalobcu rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 8 Sžk/24/2019 zo dňa 28. mája 2020 tak, že rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. marca 2019 č. k. 23S/69/2018-79 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol,

že správny súd sa nevysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu, keď správny súd zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nevysvetlil, ako posúdil námietky žalobcu týkajúce sa záznamu z 23.10.2015 č. IBB-129-2,6/Z-E24-15, z ktorého podľa žalobcu vyplýva, že žalovaný v roku 2015 pri totožnej kontrole správne zaradil výkon práce vodič medzinárodnej prepravy do II. stupňa náročnosti, a teda závery vykonanej kontroly v roku 2017 si odporujú so závermi totožnej kontroly v roku 2015, a to aj s poukazom na precedenčnú zásadu zakotvenú v ust. § 3 ods. 5 Správneho poriadku. Správny súd sa v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s výsluchom svedka Q. H., pričom v napadnutom rozhodnutí neuviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení predmetného dôkazu. Správny súd rovnako v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom neodôvodnil z akého dôvodu posúdil, že nejde o rutinné práce vodiča a že nesúhlasí, resp. neprihliada na výsluch svedka A.. B. A., G., ktorý okrem iného uviedol, že ide o práce rutinné. Zároveň Najvyšší súd SR poukázal aj na konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 30Sa/1/2017, s ktorým sa správny súd v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal. Uvedeným konaním správny súd podľa názoru Najvyššieho súdu SR porušil jednak ust. § 134 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, podľa ktorého správny súd preskúma rozhodnutie žalovaného v medziach žalobných bodov, ako aj právo žalobcu na spravodlivý proces. Vzhľadom k tejto skutočnosti mal Najvyšší súd SR za to, že rozhodnutie správneho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a teda mu neostávalo nič iné, ako rozhodnutie správneho súdu zrušiť a vec mu vrátiť v zmysle ust. § 462 ods. 1 SSP v spojení s ust. § 440 ods. 1 písm. f/ SSP na ďalšie konanie.

7. Po vrátení veci vydal Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok sp. zn. 75S/5/2020 zo dňa 24. februára 2021, ktorým žalobu žalobcu zamietol. Správny súd sa na základe záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu SR vecou opätovne zaoberal a oboznámil sa s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. mája 2017, sp. zn. 30Sa/1/2017, podľa ktorého krajský súd v ods. 12 uviedol: „Pokiaľ žalobca namietal, že pri vybavovaní jeho podnetu žalovaný vychádzal z nesprávnych informácií uvedených na internetovej stránke ISTP.sk, tieto označil žalovaný za irelevantné. Internetová stránka je vytvorený projekt, ktorý sa má považovať za akéhosi internetového sprievodcu trhom práce. Dôvodom jej vzniku bola vysoká nezamestnanosť, čo vyvolalo potrebu skvalitniť a optimalizovať poradenské a sprostredkovateľské služby úradov práce. Za týmto účelom bol vytvorený bezplatný a verejne dostupný portál. Aj keď koordinátorom uvedenej stránky je Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, táto internetová stránka nemôže byť považovaná za hlavné merítko pri posudzovaní a určovaní stupňa náročnosti práce príslušného pracovného miesta, a už vôbec nie hlavným dôkazom, respektíve skutočnosťou pre zamestnávateľov, ktorí zaraďujú svojich zamestnancov do stupňov náročnosti podľa vykonávanej profesie. Ide o všeobecné usmernenie pre zamestnávateľov, ktorého údaje je možné využiť. Žalovaný poukázal na to, že v predloženej odpovedi od ISTP.sk zo dňa 29. decembra 2015, ktorú žalobca doložil ako prílohu k správnej žalobe, je uvedené, že údaje v kartotéke zamestnaní nie sú právne záväzné.“ Je teda zrejmé, že všetky tieto skutočnosti boli konštatované v konaní o nečinnosti. Správny súd má za to, že v predmetnom konaní vedenom pod sp. zn. 30Sa/1/2017 neboli zo strany správneho súdu tieto skutočnosti vyhodnocované, boli len konštatované zo strany účastníkov konania, a teda nemajú povahu právneho názoru.

8. Vo vzťahu k námietke najvyššieho súdu, že v roku 2015 bola vykonaná kontrola, kde nebol konštatovaný rozpor so zaradením vodiča medzinárodnej kamiónovej dopravy na miesto II. stupňa náročnosti, správny súd uviedol, že to nič nemení na skutočnosti, že predmetná kontrola bola vykonaná v roku 2015 a zároveň nebola predmetom konania vo veci 23S/69/2018. Správny súd zhodnotil dôvody, pre ktoré rozhodol správny orgán, resp. pre ktoré správny orgán došiel k záveru, že v roku 2017 patrí vodič medzinárodnej prepravy na miesto podľa miery zložitosti, namáhavosti a zodpovednosti do minimálne III. stupňa náročnosti. Poukázal na tvrdenia žalovaného v napadnutom protokole, že v závere roka 2015 na internetovom sprievodcovi trhu práce v kartotéke zamestnaní došlo k zmene kritérií na karte zamestnania „vodič nákladného motorového vozidla kamiónu“ a v časti „zodpovednosť za výsledky a hodnoty“ sa uvádzala mimoriadna zodpovednosť a ďalej „prípadné straty sú rozsiahleho charakteru a s vážnymi následkami (dlhodobým dopadom). Význam riadenia a operatívneho zabezpečenia chodu zariadenia (nákladného motorového vozidla) je spojené so zvýšenou duševnou námahou a najmä obrovskou zodpovednosťou za zdravie a bezpečnosť iných osôb alebo za ťažko odstrániteľné straty. Tieto kritériá ostali v platnosti do dnes“.

9. Správny súd vo vzťahu k výpovedi svedka A., B., G. uviedol, že z jeho výpovede vyplýva jeho osobné hodnotenie činnosti, ktoré vykonáva šofér medzinárodnej nákladnej dopravy, ktoré nemožno z hľadiska náročnosti považovať za vyššie ako šofér cestnej nákladnej dopravy národnej. Z uvedeného dôvodu jeho výpoveď považoval za subjektívne hodnotenie, ktoré nemá žiadnu právnu relevanciu z hľadiska dôvodov, pre ktoré žalovaný rozhodol tak, ako je uvedené v napadnutom protokole. Správny súd zároveň konštatoval, že z výpovede svedka Q. H. vyplýva len tá skutočnosť, že popísal akým spôsobom on vykonával svoju činnosť ako šofér medzinárodnej nákladnej prepravy. Z jeho výpovede mal však správny súd za to, že to, že niektoré činnosti sú vykonávané opakovane, teda rutinne, samo o sebe nemení nič na povahe nákladnej medzinárodnej prepravy, a to vo vzťahu k náročnosti s potrebou nutnej sústredenosti sa na výkon práce.

10. V ďalšom odôvodnení rozhodnutia správny súd len zopakoval argumentáciu z pôvodného rozsudku sp. zn. 23S/69/2018, a teda, že práca vodiča obsahuje činnosti ako je riadenie alebo operatívne zabezpečenie chodu zariadenia, v tomto prípade nákladného motorového vozidla, ktoré je spojené so zvýšenou duševnou námahou, ako aj s prípadnou zodpovednosťou za ťažko odstrániteľné škody. Zároveň mal správny súd za to, že z pracovných zmlúv kontrolovaných vodičov, ako aj v zmysle internej Smernice č. IS-08 s názvom „Prepravný poriadok cestnej nákladnej dopravy“, vyplývajú činnosti, z ktorých jednoznačne vyplýva nutnosť zaradiť pracovné miesto vodiča do tretieho stupňa náročnosti. Zároveň sa stotožnil s názorom žalovaného, že na zaradenie pracovného miesta do tretieho stupňa náročnosti postačuje aj, že dané pracovné miesto spĺňa aspoň jednu v ňom uvedenú podmienku, nakoľko v stupňoch náročnosti platí hierarchia, v ktorej vyšší stupeň môže v sebe subsumovať aj podmienky uvedené v nižších stupňoch.

11. Správny súd poznamenal, že vykonal dokazovanie len na to, aby mohol dospieť k záveru, či opatrenia sú alebo nie sú v súlade so zákonom. Opatrenia uložené kontrolovanému subjektu podľa ustanovenia § 12 ods. 2 zákona č. 125/2006 Z. z. majú byť opatreniami smerujúcimi k nastoleniu zákonného stavu, k odstráneniu zistených nedostatkov v činnosti kontrolovaného subjektu. Ich účelom nie je sankcionovať, ale dosiahnuť stav riadneho fungovania verejnej správy.

12. Správny súd po preskúmaní protokolu žalovaného dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa ustanovenia § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a contrario a žalobcovi, ktorý v konaní úspešný nebol, nepriznal právo na ich náhradu.

II.

Kasačná sťažnosť a argumentácia účastníkov

13. Rozhodnutie správneho súdu opätovne napadol žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas podanou kasačnou sťažnosťou (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť žalobcu“), v ktorej sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ako v tom čase kasačný súd) zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil správneho súdu na ďalšie konanie, prípadne aby zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že protokol žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca si uplatnil náhradu trov kasačného konania. Tiež žiadal priznať odkladný účinok kasačnej sťažnosti.

14. Sťažovateľ napadol rozhodnutie správneho súdu podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu z dôvodov podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku - správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f/ Správneho súdneho poriadku - správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Zopakoval argumentáciu z kasačnej sťažnosti podanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/69/2018 z 13. marca 2019, pričom poukázal na závery správneho súdu, ktorý aj napriek opísanej pracovnej činnosti dotknutého pracovného miesta uviedol, že skutočnosť, že vodič medzinárodného vozidla a jeho štartovacia a cieľová destinácia je určená z koordinačného centra, resp.

sú zároveň určené jeho prestávky na oddych a tankovanie, ešte neznamená, že centrála rieši aj otázky vznikajúce v rámci cestnej premávky a prepravy tovaru, jednak týkajúcej sa bezpečnosti samotnej jazdy v danom motorovom vozidle a ďalšie týkajúce sa nakladania a prepravy tovaru ako takého. Takýto záver súdu považuje sťažovateľ priamo rozporný s predloženými dôkazmi, z ktorých jednoznačne vyplýva, že vodič na dotknutom pracovnom mieste nevykonáva činnosti súvisiace s vykládkou a nakládkou tovaru a pod.

16. Nezákonnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia sťažovateľ vidí aj v tom, že správny súd v odôvodnení síce konštatuje, že činnosti vykonávané na pracovnej pozícii vodič medzinárodnej prepravy je možné zaradiť do tretieho stupňa náročnosti práce, avšak vôbec neuvádza, o ktoré činnosti by malo ísť. Správny súd sa stručne vyjadril k výsluchu svedka (vodiča medzinárodnej nákladnej prepravy), pričom uviedol, že aj napriek skutočnosti, že niektoré činnosti sú vykonávané rutinne, samo o sebe to nič nemení na povahe nákladnej medzinárodnej prepravy vo vzťahu k náročnosti a potrebnej sústredenosti sa na výkon práce. Sťažovateľ uviedol, že ide o svojvoľné hodnotenie správneho súdu, ktoré nie je ničím odôvodnené a zároveň nevyplýva zo žiadnych dôkazov vykonaných v konaní.

17. Poukázal aj na Stanovisko Národného inšpektorátu práce zo dňa 25. augusta 2021, podľa ktorého špecifikácia pracovnej náplne zamestnanca tak, ako ju uvádza zamestnávateľ, neodôvodňuje jej zaradenie do tretieho stupňa náročnosti práce. Zaradenie do tohto stupňa by bolo podľa národného inšpektorátu odôvodnené napríklad v prípadoch prepravy nebezpečných látok v cisternách. Zároveň upriamil pozornosť na to, že v stanovisku národného inšpektorátu sa uvádza, že internetová stránka ISTP.sk môže slúžiť podporne na posúdenie pracovných činností, avšak údaje na tejto stránke nie sú právne záväzné.

18. Sťažovateľ opätovne uviedol, že podľa článku 1. bodu 1.2 pracovných zmlúv žalobcu vzťahujúcich sa na pracovnú pozíciu „vodiča nákladnej prepravy“ (do ktorých spadá aj posudzovaný druh práce „vodič medzinárodnej prepravy“) : „Zamestnanec bude vykonávať práce súvisiace s predmetom činnosti zamestnávateľa, a to najmä a) príprava a kontrola stavu motorového vozidla pred a po použití v premávke, b) príprava a vedenie dokumentov potrebných pre riadne vykonávanie prepravy, c) vedenie motorového vozidla, d) vykonávanie nakládky a vykládky tovaru u zákazníka, e) používanie manipulačnej techniky zákazníka len pre nakládku a vykládku tovaru, f) kontrola nakládky a vykládky motorového vozidla, g) bežné opravy a starostlivosť o motorové vozidlo, h) čistenie a kontrola motorového vozidla, cisterny, prívesu, kontajnerov, nakladacieho vybavenia a i) ďalšie činnosti súvisiace s jeho pracovnou pozíciou podľa pokynov zamestnávateľa.“ Z článku VIII. pracovných zmlúv žalobcu (Spoločné ustanovenia) zároveň vyplýva, že zamestnanci žalobcu pri plnení svojich pracovných úloh používajú nákladné motorové vozidlo (kamión). Žalobca má zároveň vypracovanú Internú smernicu č. IS - 08 s názvom „Prepravný poriadok cestnej nákladnej dopravy“, v ktorej je uvedená špecifikácia oprávnení zamestnancov žalobcu v rámci plnenia ich pracovných úloh. V zmysle príslušným právnych predpisov, a teda v súlade s ustanoveniami Zákonníka práce, ako aj v súlade s jeho Prílohou č. 1, tak žalobca ako zamestnávateľ priradil pracovnému miestu „vodič medzinárodnej prepravy“ druhý stupeň náročnosti práce. Uvedená skutočnosť okrem iného zároveň vyplýva aj z listín, ktoré žalobca predložil žalovanému, a to z rozhodnutí, ktorými sa určujú minimálne mzdové nároky zamestnancov žalobcu.

19. Vo vzťahu k pracovnej náplni zamestnancov žalobca poukázal na skutočnosť, že zamestnanec pri výkone svojej činnosti vykonáva výlučne rutinné práce, a to napr. pred začatím prepravy je povinný skontrolovať či svietia svetlá, či mu boli odovzdané všetky doklady potrebné pre prevádzku vozidla (technický preukaz) a pod. Zamestnanec žalobcu pracujúci na pracovnej pozícii vodič nie je oprávnený v žiadnom prípade zasahovať do technického stavu vozidla. V prípade, ak zistí, že vozidlo nie je pripravené na uskutočnenie prepravy tovaru, je povinný o tejto skutočnosti informovať svojho priameho nadriadeného, ktorý zabezpečí, aby zamestnanec žalobcu pracujúci na pracovnej pozícii vodič k výkonu činnosti dostal iné vozidlo spôsobilé na prevádzku alebo sa predmetné vozidlo stalo spôsobilým na prevádzku. Zodpovednosť za tovar, t. j. napr. za počet naložených paliet, počet a stav naloženého tovaru a pod., ako aj za samotné naloženie tovaru nesie obchodný partner žalobcu. Vodič nezodpovedá za kvalitu naloženého tovaru, ako ani nekontroluje množstvo naloženého tovaru a pod. Zároveň tento nie je povinný pri nakládku tovar do vozidla nakladať. Ak má byť s tovarom počas

nakládky manipulované, na základe pokynov žalobcu, prostredníctvom techniky a obchodný partner žalobcu techniku nezabezpečí, nie je vodič oprávnený manipulovať s tovarom manuálne a túto skutočnosť je povinný nahlásiť priamemu nadriadenému, za účelom zabezpečenia krokov potrebných k zabezpečeniu nakládky tovaru a zároveň riadnemu vykonaniu prepravy tovaru zo strany žalobcu. Vodič nie je oprávnený vykonávať akúkoľvek činnosť bez predchádzajúceho súhlasu žalobcu, prípadne jeho priame nadriadeného, ktorý riadi (zabezpečuje) celkovú činnosť zamestnancov. Zamestnanci žalobcu (vodiči) sú pri výkone svojej práce vždy povinní postupovať podľa pokynov žalobcu a v prípade vzniku nepredvídanej situácie sú vždy povinní kontaktovať žalobcu za účelom určenia ďalšieho postupu a zabezpečenia všetkých krokov potrebných pre riadne vykonanie prepravy. Vodič nie je oprávnený akýmkoľvek spôsobom zasahovať, meniť alebo dopĺňať pokyny priameho nadriadeného, prípadne priamo pokyny žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, a teda najmä na skutočnosť, že vodiči podľa vyššie opisovaných pracovných činností vykonávajú najmä obslužné rutinné práce, ktoré zamestnanci vykonávajú výhradne podľa postupov daných žalobcom, vykonávajú rutinné odborné práce, ktoré zamestnanci vykonávajú výhradne podľa postupov daných žalobcom, sú vodiči povinní pri preprave vykonávanej v mene a na účet žalobcu postupovať výlučne podľa pokynov alebo ustanovených postupov žalobcu, tak žalobca určil druhý stupeň náročnosti práce pre druh práce a pracovnú pozíciu „vodič medzinárodnej prepravy“, pričom pri určovaní stupňa náročnosti práce vychádzal zo všetkých príslušných právnych predpisov. Žalobca prihliadal najmä na charakteristiku a druh vykonávanej práce.

20. Opätovne poukázal aj na tú skutočnosť, že správny súd sa nevysporiadal s námietkou žalobcu, podľa ktorej žalovaný okrem iného v protokole uviedol, že v súvislosti s priradením stupňa náročnosti pracovnému miestu vodič, je nevyhnutné uviesť, že práca vodiča nákladného motorového vozidla, resp. vodiča medzinárodnej prepravy nemôže byť charakterizovaná ako výkon ucelených obslužných rutinných prác podľa daných postupov alebo prevádzkových režimov a túto zodpovednú prácu teda nemožno charakterizovať ako rutinnú, ktorej prislúcha druhý stupeň náročnosti. Žalovaný v protokole svoje rozhodnutie odôvodňuje okrem iného aj tým, že aj napriek skutočnosti, že vodiči sú vybavení zariadeniami, ktoré im nepochybne uľahčujú výkon práce, v žiadnom prípade ich to nezbavuje povinnosti neustále pozorne sledovať cestnú premávku, a zároveň, že prácu vodiča nemožno považovať za rutinnú ani z dôvodu, že môže nastať situácia, kedy je vodič unavený, rozrušený a spôsobí dopravnú nehodu. Uvedené tvrdenia však žalobca považuje za irelevantné, nakoľko sám žalovaný v protokole pripustil, že vodič má k dispozícii zariadenia, ktoré mu uľahčujú výkon práce a zároveň je absolútne vylúčené, aby v prípade pracovného miesta „vodiča“ bolo možné predpokladať jeho únavu, alebo rozrušenie. Správny súd však uvádza, že vodič motorového vozidla a jeho štartovacia a cieľová destinácia je určená z koordinačného centra, prípadne sú určené aj jeho prestávky na oddych a na tankovanie, ešte neznamená, že centrála prípadne centrálny dispečing rieši aj otázky vznikajúce v rámci cestnej premávky a prepravy tovaru, jednak týkajúce sa bezpečnosti samotnej jazdy v danom motorovom vozidle a ďalšie týkajúce sa nakladania a prepravy tovaru ako takého. S uvedenými tvrdeniami správneho súdu žalobca v celom rozsahu nesúhlasí, nakoľko tieto vychádzajú z nesprávne zisteného skutkového stavu veci. U žalobcu všetky skutočnosti týkajúce sa samotného výkonu prepravy priamo riešia nadriadení zamestnanci, ktorí počas celého výkonu prepravy udeľujú zamestnancovi vykonávajúcemu prepravu pokyny. Uvedené skutočnosti vyplynuli aj zo samotného výsluchu svedka na pojednávaní.

21. Ďalej sťažovateľ uvádza, že podľa ustanovenia § 8 ods. 6 zákona č. 462/2007 Z. z. ak celkový denný pracovný čas trvá od šesť do deväť hodín, mobilný zamestnanec musí mať najneskôr po odpracovaní šiestich hodín prestávku v práci v trvaní najmenej 30 minút. Ak celkový denný pracovný čas trvá viac ako deväť hodín, mobilný zamestnanec musí mať najneskôr po odpracovaní šiestich hodín prestávku v práci v trvaní najmenej 45 minút. Prestávky v práci možno rozdeliť na časové úseky, z ktorých každý trvá nepretržite najmenej 15 minút. Z citovaného ustanovenia teda jasne vyplýva, že vodiči musia mať zákonné prestávky v práci, ktoré sú povinní dodržiavať. Zamestnávateľ je pri zaeľovaní práce zamestnancom, pracujúcim na pracovnej pozícii vodič, limitovaný právnymi predpismi, a preto už pri zadávaní práce a pokynov zamestnancovi sa predpokladá, že zamestnávateľ zabezpečí také pracovné prostriedky a opatrenia, ktoré zabránia zamestnancovi vykonávať prácu v prípade únavy, rozrušenia, resp. akýchkoľvek zdravotných problémov (povinné prestávky v práci,

pracovné voľno, nepretržitý odpočinok, lekárske prehliadky a pod.). Práve vzhľadom na uvedenú skutočnosť je zjavné, že žalobca ako zamestnávateľ, aj s ohľadom na ním vytvorený prevenčný systém opatrení, vie posúdiť, aký stupeň náročnosti práce prislúcha pracovnému miestu vodič medzinárodnej prepravy, čo v konaní pred správnym súdom riadne preukázal. Opätovne však žalobca uvádza, že ani uvedenú námietku žalobcu správny súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil, neodôvodnil z akého dôvodu na námietku neprehliadal, prípadne v čom vidí správnosť záverov žalovaného. Žalobca si tiež dovoľuje poukázať aj na to, že vodič kamiónovej dopravy nevykonáva prácu so zvýšenou psychickou záťažou, ani zodpovednosťou za ťažko odstrániteľné škody a zodpovednosťou za zdravie a životy iných osôb, čo nenapĺňa obsah textu v charakteristike tretieho stupňa náročnosti práce v Prílohe 1. Uvedené skutočnosti žalobca v konaní pred správnym súdom riadne preukázal, a to výsluchom svedkov ako aj výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu.

22. V zmysle uvedeného je sťažovateľ presvedčený, že protokolom, ako aj postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, bol ukrátený na svojich právach aj napriek tomu, že zo strany sťažovateľa došlo k riadnemu priradeniu stupňa náročnosti práce pracovnému miestu „vodič medzinárodnej prepravy“. Protokol ako aj samotný postup žalovaného, ktorý mu predchádzal, považuje sťažovateľ za nezákonný, pričom z vyššie uvedených dôvodov považuje za nezákonný aj rozsudok krajského súdu, nakoľko je nepreskúmateľný, nie je riadne odôvodnený, neobsahuje zhodnotenie podstatných námietok sťažovateľa a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

23. Sťažovateľ má za to, že rozsudok správneho súdu je nezákonný a nespĺňa znaky uvádzané aj v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžk/24/2019, keď najvyšší súd SR jednoznačne uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia musí sledovať účel vyložiť dôvodnosť, zákonnosť a spravodlivosť záverečného úsudku správneho súdu.

24. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa vyjadril listom zo 07. mája 2021 a žiadal kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietnuť podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím a s jeho odôvodnením, nevidí preto dôvod na jeho zrušenie a vrátenie vecí správnemu súdu na ďalšie konanie, nakoľko rozhodnutie správneho súdu je podľa žalovaného správne právne posúdené, dostatočne, presvedčivo a relevantne odôvodnené. Žalovaný má rovnako ako správny súd za to, že napadnutý protokol bol vypracovaný v súlade so zákonom č. 125/2006 Z. z. je jasný, zrozumiteľný a dostatočne určitý.

IV.

Právne posúdenie kasačného súdu

25. Dňa 1. januára 2021 nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) kasačnú agendu správneho kolégia NS SR v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prejednávaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 23 S a v kasačnom konaní je naďalej vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

26. Najvyšší správny súd ako súd kasačný v súvislosti s otázkou zohľadnenia konštantnej judikatúry NS SR pri svojom rozhodovaní konštatuje, že rozhodovacia prax NS SR možno na účely zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti a zabezpečenia právnej istoty považovať za rozhodovacia činnosť kasačného súdu. V tejto súvislosti považuje aj vo vzťahu k aplikácii § 464 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) za rozhodujúce, že odo dňa 1. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia NS SR na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (kompetenčná kontinuita, bod 6). V súlade s princípom právnej istoty a legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít [§

5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov], je kasačný súd viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia NS SR.

27. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozhodnutiu správneho súdu, ktorým správny súd zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a protokolu žalovaného opísaného v úvode tohto rozsudku.

28. Kasačný súd sa v prvom rade musí vysporiadať s kasačnými námietkami žalobcu, ktoré spočívajú v nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho súdu pre nedostatok dôvodov a pre jeho nezrozumiteľnosť v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku, ktoré vzniesol žalobca v podanej kasačnej sťažnosti. V prípade, že je niektorá z kasačných námietok o nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho súdu dôvodná, už táto okolnosť musí viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

29. Podľa ustanovenia § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax.

30. Na úvod kasačný súd konštatuje, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky je jedným z princípov, ktoré predstavujú súčasť práva na riadny a spravodlivý proces, ako aj pojmu právneho štátu, povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť, v správnom súdnictve s odkazom na ustanovenie § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Odôvodnenie rozhodnutia musí sledovať účel vyložiť dôvodnosť, zákonnosť a spravodlivosť tohto záverečného úsudku správneho súdu. Odôvodnenie rozhodnutia je tiež prostriedkom kontroly správnosti postupu správneho súdu pri vydávaní rozhodnutia z hľadiska možnosti preskúmania tohto rozhodnutia na základe podaného opravného prostriedku ako aj prostriedkom kontroly súdnej moci verejnosťou. Rozhodnutie správneho súdu, ktoré je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre nezrozumiteľnosť nedáva dostatočné záruky pre to, že nebolo vydané v dôsledku ľubovôle a spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces.

31. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania (teda aj účastníka pribratého do konania) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci. Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie.

32. Kasačný súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 741/06 podľa ktorého „odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v

zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“.

33. Odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, z ktorého nemožno zistiť, akým spôsobom správny súd postupoval pri posudzovaní rozhodných skutočností v prejednávanej veci, nevyhovuje zákonným požiadavkám, ktoré Správny súdny poriadok kladie na obsah odôvodnenia rozhodnutia a v konečnom dôsledku takéto rozhodnutie zasahuje do základných práv účastníka správneho súdneho konania, ktorý má nárok na to, aby bola jeho vec spravodlivo posúdená. Správny súd je preto povinný svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Ak tak správny súd nepostupuje, porušuje právo účastníka správneho súdneho konania na spravodlivý proces garantovaný článkom 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

34. Podľa názoru kasačného súdu je správny súd povinný sa vo svojom rozhodnutí vždy riadne vysporiadať so všetkými podstatnými žalobnými námietkami. Ak správny súd správnu žalobu zamietne, pričom sa zabudne zaoberať niektorou z podstatných námietok žalobcu v podanej správnej žalobe, neostáva kasačnému súdu nič iné, ako jeho rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť v zmysle § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie, a to i vtedy, ak by žalobné námietky žalobcu kasačný súd mohol sám spoľahlivo posúdiť z obsahu predloženého súdneho spisu a pripojeného administratívneho spisu.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S 69/2018 zo dňa 13. marca 2019 zrušil rozsudkom sp. zn. 8 Sžk 24/2019. V odôvodnení uviedol, že správny súd sa nevysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu, keď správny súd zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nevysvetlil ako posúdil námietky žalobcu týkajúce sa záznamu z 23. októbra 2015 č. IBB-129-2,6/Z-E24-15, z ktorého podľa žalobcu vyplývalo, že žalovaný v roku 2015 pri totožnej kontrole správne zaradil výkon práce vodič medzinárodnej prepravy do druhého stupňa náročnosti práce, a teda závery vykonanej kontroly si odporujú so závermi totožnej kontroly v roku 2015. V tejto súvislosti žalobca poukázal na konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 30Sa/1/2017. Zároveň uviedol, že ak správny súd vykonal dokazovanie, bol povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s § 139 ods. 2 SSP jasne a výstižne vysvetliť, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Uvedené vo vzťahu k vylúčeniu svedkov A., B. A., G. a Q. H. absentovalo.

36. V konaní pred kasačným súdom sp. zn. 8Sžk/27/2021 Najvyšší správny súd Slovenskej republiky musí opätovne konštatovať rovnaké závery.

37. Krajský súd v napadnutom rozsudku uvádza, že sa oboznámil s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 30Sa/1/2017, kde podľa neho súd nevyhodnocoval, ale iba konštatoval skutočnosti uvádzané účastníkmi konania, a tieto teda nemajú povahu záväzného právneho názoru. Zo záveru správneho súdu, ktorým citoval rozhodnutie vo veci 30Sa/1/2017 (ods. 12) však naopak vyplýva hodnotenie súdu, nie iba konštatovanie vo vzťahu k relevancii údajov uvedených v internetovej stránke ISTP.sk. Kasačný súd navyše poukazuje na skutočnosť, že citované uznesenie správneho súdu sa v spise nenachádza, aj napriek tvrdeniam správneho súdu v napadnutom rozhodnutí, že sa s ním oboznámil. Preto je táto časť odôvodnenia správneho súdu absolútne nedostačujúca a nedáva žiadnu relevantnú odpoveď na žalobcom uvádzanú námietku.

38. Správny súd vo vzťahu k námietke žalobcu a následnej výčitke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o zmene postoja žalovaného pri posudzovaní tých istých skutočností počas kontroly v roku 2015 a v roku 2017 uviedol dva dôvody, ktorými zjavne zamýšľal nedostatky vyčítané najvyšším súdom obhájiť. Uviedol, že kontrola z roku 2015 nebola predmetom tohto konania a zároveň sa stotožnil s dôvodmi žalovaného, pre ktoré považuje činnosti vodiča medzinárodnej nákladnej dopravy za činnosti spadajúce do tretej kategórie, ktoré bez všetkého prevzal okrem iného aj s poukazom na zmenu kritérií na karte zamestnania v internetovom sprievodcovi trhu práce v kartotéke zamestnaní. Týmto postupom správny súd nielenže nerešpektoval záväzný právny názor najvyššieho súdu vyslovený v predchádzajúcom konaní a v rámci ktorého sa mal správny súd vysporiadať s

precedenčnou zásadou podľa § 3 ods. 5 SP, ale predovšetkým je s ohľadom na princíp právnej istoty takéto odôvodnenie absolútne nedostačujúce. Správny súd svojím rozhodnutím nielenže spochybnil princíp právnej istoty narušený postupom žalovaného, ale predovšetkým svojím špecifickým vnímaním spravodlivosti, ktoré sa javí subjektívne, nakoľko nie je podložené žiadnym skutkovými zisteniami (skôr je s nimi v rozpore), ale rovnako nie je absolútne odôvodnené, porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, pričom žalobca sa domáhal ochrany pred súdom práve z dôvodu zásahu do jeho subjektívnych práv pre porušený princíp právnej istoty.

39. Princíp právnej istoty pozostáva z viacerých čiastkových požiadaviek. Je to najmä požiadavka na jasnosť, zrozumiteľnosť a predvídateľnosť právnych noriem a predvídateľnosť postupu správnych orgánov. K princípu právnej istoty a princípu legitímneho očakávania sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 10/04-27): „Ústavný súd sa hlási k modernej európskej konštitucionalistike, ku ktorej patrí ochrana legitímneho očakávania (legitimate expectation, der Vertrauensschutz). Už z pomenovania legitímne očakávanie vyplýva, že účelom tohto princípu je ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali. Legitímne očakávanie je užšou kategóriou ako právna istota. Štát, aj keď nekoná retroaktívne alebo nezasiahne do nadobudnutých práv, môže vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou zmenou pravidiel, na ktoré sa súkromné osoby spoliehali a ktoré spravidla súvisia s ľudským právom, porušiť legitímne očakávanie ako princíp právneho štátu. Ide o jeden z množstva konkrétnych výrazov princípu materiálneho právneho štátu, v ktorom všetci nositelia verejnej moci vrátane parlamentu sú podriadení ústave a jej princípom. Ťažiskom ústavného systému je jednotlivец a jeho sloboda, do ktorej nemožno arbitrárne zasahovať. Zákonodarca nevykonáva voči občanom neobmedzenú moc a občan nie je len pasívnym adresátom vrchnostenských predpisov.“ Správny súd odôvodnenie tejto námietky (vyčítanej NS SR) absolútne nezvládol.

40. Výpoveď svedka A. B. A., G., rovnako ako výpoveď svedka Q. H. správny súd posúdil ako ich subjektívne hodnotenie. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho súdu vyplýva naopak skôr jeho subjektívne hodnotenie bez podložených skutkových zistení. Správny súd vec subjektívne posúdil keď uviedol, že aj napriek tomu, že niektoré činnosti sa môžu zdať rutinné, nič to nemení na tom, že povaha tejto práce zodpovedá 3. stupňu náročnosti, pričom však neuviedol, akými úvahami sa riadil, keď dospel k tomuto názoru.

41. Závery správneho súdu, ktorý sa len stotožnil s právnym názorom žalovaného, a to bez akejkoľvek bližšej právnej úvahy, aj napriek záväzným pokynom najvyššieho súdu, nemožno považovať za dostačujúce. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Kurtić v. Turecko - rozsudok z 29. septembra 2005 č. 2507/02, Múčková v. Slovensko - rozsudok z 13. júna 2006 č. 21302/02), je jedným z princípov predstavujúcich neopomenuteľnú súčasť práva na spravodlivý proces aj povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, pričom sa musí vypoariadať s námietkami uplatnenými účastníkmi konania, a to spôsobom zodpovedajúcim ich závažnosti. Pokiaľ súd tejto zákonnej povinnosti nedostojí, a to jednak tým, že sa zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami nezaobrá vôbec, alebo sa s nimi vypoariada nedostatočným spôsobom, založí tým nepreskúmateľnosť svojho rozhodnutia. Takýto postup nemožno akceptovať, nakoľko by znamenal otvorenie cesty k ľubovôli v súdnom rozhodovaní a znamenal by porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Procesným právom účastníka konania odzrkadľujúcim aj jeho právo na spravodlivý súdny proces je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo je priamo vyjadrené v povinnosti súdu odôvodniť rozsudok spôsobom upraveným v ustanovení § 139 ods. 2 SSP.

42. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS

236/06 ako aj rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija v. Španielsko z 9. decembra 1994, Hiro Balani v. Španielsko z 9. decembra 1994, či Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997).

43. Krajský súd v Banskej Bystrici v preskúmvanej veci podľa zhora uvedených ústavných článkov, zákonných ustanovení a zásad opäť nepostupoval. Týmto svojím postupom správny súd spôsobil pochybnosť o zákonnosti a vecnej správnosti svojho rozhodnutia a zaťažil svoje rozhodnutie vadou, ktorá mala za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces.

44. Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 75S 5/2020 zo dňa 24. februára 2021, rovnako ako najvyšším súdom zrušený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S 69/2019 zo dňa 13. marca 2019, postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Správny súd vo svojom rozsudku konštatoval dôvody rozhodnutia správneho orgánu, ktorého závery prevzal, stotožniac sa s nimi a považujúc ich za správne, avšak bez toho, aby sa dôsledne zaoberal všetkými rozhodujúcimi námietkami a skutočnosťami, na ktoré poukazoval žalobca v žalobe. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku opäť nie je jasné, ako správny súd hodnotil dôkazy predložené žalobcom a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. Najvyšší správny súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu účastníka odmietnuť ako nedôvodnú, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť, v čom jej nedôvodnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie správneho súdu, že námietky účastníka sú nedôvodné bez toho, aby súd jasne uviedol, prečo ich za nedôvodné považuje, možno považovať za arbitrárne.

45. V ďalšom konaní bude povinnosťou správneho súdu predovšetkým opätovne vec prejednať v intenciách platnej judikatúry najvyšších súdnych autorít, dôsledne sa vysporiadať so žalobnými námietkami žalobcu a vydať rozhodnutie, ktoré bude spĺňať všetky náležitosti požadované v § 139 SSP a ktoré bude aj riadne odôvodnené.

46. Kasačný súd preto dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je dôvodná v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku, a preto rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. februára 2021 č. k. 75 S 5/2020-45 zrušil a vec mu vrátil podľa ustanovenia § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že rozhodnutie správneho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne správny súd aj o náhrade trov konania v konaní o kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 467 ods. 3 Správneho súdneho poriadku).

47. Žalobca sa v kasačnej sťažnosti domáhal aj priznania odkladného účinku kasačnej sťažnosti. Nakoľko však kasačný súd zrušil rozhodnutie správneho súdu, nebolo potrebné rozhodovať o odkladnom účinku kasačnej sťažnosti.

48. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

